

Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou, a bude-li ti brát plášť, nech mu i košili! Každému, kdo tě prosí, dávej, a co ti někdo vezme, nepožaduj zpět. Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi. Jestliže milujete jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Číníte-li dobře těm, kteří dobře činí vám, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť totéž činí i hříšníci. Půjčujete-li těm, u nichž je naděje, že vám to vrátí, můžete za to čekat Boží uznání? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby to zase dostali nazpátek. Ale milujte své nepřátele; čiňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďěčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Nesuďte, a nebudete souzeni; nezavrhněte, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“

Kdo by neměl rád příběhy? Někdo raději vypráví, jiný naslouchá. A kdysi se hodně vyprávělo, bylo pospolu u stolu. Taky se vyprávěly příběhy biblické a k nim se přiřazovaly ty životní, dohromady to dávalo docela smysl. Taky v tom, že generace žijící pospolu v domech si takto mohli předávat něco, co lze nazvat „jak žiju jako křesťan“. Dnes se taky vyprávějí příběhy, ale když už se rodina sejde, pak spíš přijde na to, jaké to bylo, když jsem šel poprvé do školy, jak tatínek potkal maminku, můj začátek v zaměstnání, konec v práci, jak jsme si hráli, co nás zajímalo. To, co možná chybí, je řeč o své vlastní víře, co nám dává, jaký je ten můj neopakovatelný příběh setkání s Bohem v Ježíši Kristu.

Říkal jsem – i biblické příběhy. Ony vyprávějí ne o dějinných událostech s přesnými daty, ale o konkrétních lidech, kteří se potkali s Bohem a to změnilo jejich život. V tomto smyslu každý z nás, i my zde, ve sboru, svým životem píšeme svůj nový a jedinečný příběh víry, který je dobré vyprávět a vepsat do paměti dalším.

Úvodní biblické čtení hovořilo o Josefu a jeho bratřích. Je to příběh známý, my jsme si i písni osvěžili, o co tam šlo a nebyly to moc hezké věci. Spíše naopak. Bylo to kruté. Bratři se chtěli Josefa zbavit, šlo mu o život a jenom díky přízni Boží to nakonec nedopadlo tragicky. Vypracoval se dokonce na správce egyptské země. A tam přicházejí bratři žádat o obilí v době hladomoru. On je poznal, oni jeho už ne.

Ted' je má v hrsti, může s nimi udělat, co chce. Hraje s nimi takovou zvláštní hru, dokud si neuvědomí, že nejsou čistí a bez viny, ale že se provinili tím nejhorším, že zradili a vydali vlastní krev, že se zachovali zle. Takové uvědomění a vyznání u nich vede k lítosti a touze po nápravě. Dokud říkají: nic jsme neudělali, jsme féroví a čistí, Josef je zkouší a nereaguje vstřícně. Teprve ve chvíli, kdy se rozpláčou, odhaluje jim svou identitu a o tom jsme dnes slyšeli. Pak už pláčou všichni. **Nadále s nimi jedná jako se vzácnými hosty a odpouští jim.**

Je to jeden z mála starozákonních příběhů, kdy slyšíme o upřímném odpuštění. V té době to byl opravdu zázrak, vždyť obvykle se společenství řídilo zákonem oko za oko, zub za zub, krev za krev. **Mohlo to být od Josefa třeba chápáno i jako slabost, že se nedokáže vypořádat s těmi, kteří se tak brutálně kdysi vypořádali s ním.** Důležité z toho příběhu je ponaučení, že **ten, koho zavrhlí lidé, našel zastání u Boha.** Jenom z jeho milosti a přízně přežil, přečkal zlé časy a mohl tak ukázat svou velkorysost.

Příběh má tedy dobrý konec. Bůh pomohl, nebylo snadné vše pochopit a odpustit, ale mělo to tak být. Je to důležitý předstupeň k Nové smlouvě. S kým je Bůh, ten obstojí vždy, zůstane nakonec jako vítěz. Dokonce je zde další vědomí a posun. V dějinách se vždycky snažili své nepřátele vyhubit, zneškodnit, podrobit. Dokud žije a dýchá, je tu nebezpečí, že uškodí. Vzpomeňme jen z našich dějin na vyvražďování Slavníkovců či Vršovců Přemyslovci. Ale Bible vlastně říká, že nejde o to nepřátele vyhubit. Už onen zákon oko za oko, zub za zub dával hranici bezbřehé pomstě. Ano, uděláš nepříteli, co udělal tobě, nebo máš nárok na finanční odškodnění, ale tím to končí. Žádné nesmyslné zabíjení. Bible ukazuje, že je možno nechat nepřátele na živu.

Sestry a bratři, během života se potkáme s pěknou řádkou lidí. Jedni jsou nám třeba na první pohled sympatičtí a milí, chovají se slušně, pomůžou, když je třeba, sdílejí s námi dobré i zlé, a tak je máme rádi a důvěřujeme jim. Pak jsou lidé, které bychom už raději nepotkali. Jsou nepřátelští, dělají naschvály, ubližují nám atd. Takovým nejenom, že nedůvěřujeme a nemáme je rádi, ale snažíme se jim oplácet stejnou mincí. Přijde nám to logické a správné.

Tady si vzpomeneme na dnešní evangelium a nezbyvá nám nic než přiznat, že Kristovy požadavky na své následovníky jsou jen stěží uskutečnitelné. Že na jejich absolutní plnění prostě nemáme. Je to asi bolestné zjištění, ale nemusí to být tak zlé, **když máme toto slovo na paměti a přes celou svou nemohoucnost s tím zápasíme. Ten zápas sám může být očištný.**

Myslíte, že skupina učedníků okolo Ježíše byla nějak výjimečná? Spíš obyčejní lidé, bez významného postavení ve společnosti, některými bylo opovrhováno. A přece je Kristus povolal. **Výjimeční se stali tím, že mu naslouchali a že byli ochotni změnit své životy.**

Tak jako oni, i my stojíme každodenně před otázkou, zda jsme připraveni přijmout Krista. Podívejte se na Petra, prvního z učedníků. Tak dlouho chodil se svým Mistrem a přece ho 3x zapřel. Neudělal dobrou věc, svedl však kvůli tomu těžký vnitřní boj a s odstupem času můžeme říct, že své poslání splnil. Ti, co vyšli za Ježíšem; ti, co byli osloveni jeho evangeliem, přes všechny své nedokonalosti, se stávají blahoslavenými. Dokonce hovoříme, že byli a jsou svatí!

Svádíme také my vnitřní zápasy, které přes veškerou bolest nakonec kráší duši a vedou nás blíže ke Kristu? Máme něco, kdy Bůh stál při nás - a my to tak vnímáme? Kdy si uvědomíme, co Bůh dobrého a prospěšného udělal s námi, a co je mocen udělat s jakýmkoli člověkem? Vzestupy i pády, ztráty i nálezy. Ale! Každý - i ten největší lump někdy zažije chvíle bezmoci, kdy prosí o slitování. Ježíš říká: Čím velkorysejší budete k lidem kolem sebe, tím velkorysejší bude k vám Bůh.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti za Tvé vedení, za to že nám vysvětluješ, jak máme žít. Dej ať se nezalekneme množství požadavků a slov. Dej, ať se znovu a znovu zamýšlíme nad každým z nich a snažíme se podle nich žít. Uč nás stavět se proti násilí a nenávisti. Uč nás být milosrdnými. Dávej nám Ducha síly, lásky a rozvahy. Amen.